

Hof van Cassatie van België

Arrest

Nr. S.15.0014.N

B.M.,

eiser,

toegelaten tot de rechtsbijstand bij beslissing van 11 februari 2015 (nr. G.14.0225.N),

vertegenwoordigd door mr. Johan Verbist, advocaat bij het Hof van Cassatie, met kantoor te 2000 Antwerpen, Amerikalei 187/302, waar de eiser woonplaats kiest,

tegen

OPENBAAR CENTRUM VOOR MAATSCHAPPELIJK WELZIJN VAN ROESELARE, met zetel te 8800 Roeselare, Gasthuisstraat 10,

verweerder,

vertegenwoordigd door mr. Willy van Eeckhoutte, advocaat bij het Hof van Cassatie, met kantoor te 9051 Gent, Drie Koningenstraat 3, waar de verweerder woonplaats kiest.

I. RECHTSPLEGING VOOR HET HOF

Het cassatieberoep is gericht tegen het arrest van het arbeidshof te Gent, afdeling Brugge, van 17 december 2014.

Raadsheer Koen Mestdagh heeft verslag uitgebracht.

Advocaat-generaal Henri Vanderlinden heeft geconcludeerd.

II. CASSATIEMIDDEL

De eiser voert in zijn verzoekschrift dat aan dit arrest is gehecht, een middel aan.

III. BESLISSING VAN HET HOF***Beoordeling******Eerste onderdeel***

1. Krachtens de artikelen 1 en 57, § 1, OCMW-wet heeft het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn tot taak aan personen en gezinnen de maatschappelijke dienstverlening te verzekeren waarop elke persoon recht heeft. Deze dienstverlening die tot doel heeft eenieder in de mogelijkheid te stellen een leven te leiden dat beantwoordt aan de menselijke waardigheid, kan van materiële, sociale, geneeskundige, sociaal-geneeskundige of psychologische aard zijn.

2. Krachtens artikel 57, § 2, 1°, OCMW-wet is de taak van het OCMW in afwijking van de andere bepalingen van deze wet beperkt tot het verlenen van dringende medische hulp wanneer het gaat om een vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft. Die beperking geldt echter niet voor vreemdelingen die door overmacht verhinderd zijn terug te keren naar hun land van herkomst of een ander land.

Uit artikel 57, § 2, 1°, OCMW-wet volgt aldus dat vreemdelingen in beginsel slechts recht hebben op de gewone maatschappelijke dienstverlening op voorwaarde dat zij gemachtigd zijn in het Rijk te verblijven.

Die regel geldt voor alle vreemdelingen en niet alleen voor staatlozen.

3. Het onderdeel dat geheel ervan uitgaat dat het arbeidshof dat in toepassing van artikel 57, § 2, 1°, OCMW-wet onderzoekt of de eiser als erkende staatloze gemachtigd is in het Rijk te verblijven of door overmacht verhinderd is om naar zijn land van herkomst terug te keren, hem aldus een voorwaarde oplegt die niet voor alle vreemdelingen geldt, berust op een onjuiste rechtsopvatting.

Het onderdeel faalt naar recht.

Tweede onderdeel

4. Het onderdeel gaat ervan uit dat wanneer artikel 98 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, hierna Vreemdelingenbesluit, buiten toepassing wordt gelaten omdat het in strijd is met het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel, de in België erkende staatlozen van rechtswege worden toegelaten tot verblijf in het Rijk.

5. Overeenkomstig artikel 159 Grondwet passen de hoven en rechtbanken de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen alleen toe in zover zij met de wetten overeenstemmen.

De niet-toepassing van een koninklijk besluit krachtens artikel 159 Grondwet heeft alleen tot gevolg dat het voor de betrokkenen rechten noch verplichtingen oplevert.

6. Artikel 9, eerste lid, Vreemdelingenwet bepaalt dat om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd moet worden door de minister of zijn gemachtigde.

Artikel 10, § 1, Vreemdelingenwet bepaalt voor welke vreemdelingen het van rechtswege is toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven en krachtens artikel 49, § 1, Vreemdelingenwet zijn ook de in dat artikel vermelde erkende vluchtelingen tot een verblijf in het Rijk toegelaten.

7. Krachtens artikel 98, eerste lid, Vreemdelingenbesluit zijn de staatloze en zijn familieleden onderworpen aan de algemene reglementering.

De niet-toepassing van deze bepaling krachtens artikel 159 Grondwet, wegens een vermeende strijdigheid met het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel, heeft niet tot gevolg dat een staatloze onder de in artikel 10, § 1, Vreemdelingenwet bedoelde vreemdelingen valt die van rechtswege zijn toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, noch dat hij gelijkgesteld wordt met een in artikel 49, § 1, bedoelde erkende vluchteling, en heeft aldus niet tot gevolg dat de staatloze van rechtswege tot het grondgebied wordt toegelaten en de door artikel 9, eerste lid, Vreemdelingenwet vereiste machtiging niet behoeft om langer dan drie maanden in het Rijk te mogen verblijven.

8. Het onderdeel dat op een tegengestelde rechtsopvatting berust, faalt naar recht.

Derde onderdeel

9. De appelrechters oordelen met de bekritiseerde redenen niet dat de eiser mogelijkerwijze de Armeense nationaliteit bezit, maar wel dat hij de Armeense nationaliteit kan verwerven gelet op het feit dat hij een in Armenië geboren “*etnische Armeniër*” is met etnisch Armeense ouders.

10. In zoverre het onderdeel ervan uitgaat dat de appelrechters te kennen geven dat de eiser de Armeense nationaliteit mogelijk wel bezit, berust het op een onjuiste lezing van het arrest en mist het feitelijke grondslag.

11. Het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen van 8 mei 2014 stelt slechts vast dat de eiser twee attesten uitgaande van de consul van de Armeense ambassade overlegt waarin wordt bevestigd dat zij geen nadere gegevens hebben over de eiser, zodat zij hem geen paspoort kunnen afleveren, maar doet geen uitspraak over de vraag of de eiser ernstige pogingen heeft ondernomen om de Armeense nationaliteit te verwerven.

12. In zoverre het onderdeel aanvoert dat het arrest de bewijswaarde en het gezag van gewijsde van het voormelde vonnis van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen miskent door te oordelen dat de eiser kennelijk geen ernstige poging heeft ondernomen om via de diplomatieke vertegenwoordiging of het consulaat van Armenië in België de Armeense nationaliteit te verwerven, mist het eveneens feitelijke grondslag.

13. De appelrechters oordelen verder niet dat de eiser geen stappen heeft ondernomen om stukken te verkrijgen waaruit zijn Armeense nationaliteit zou blijken, maar wel dat hij kennelijk geen ernstige poging heeft ondernomen om de Armeense nationaliteit te verwerven. Zij oordelen evenmin dat de eiser van de Armeense autoriteiten geen *“laissez-passer”* kan verkrijgen, maar stellen enkel vast dat hij *“thans (nog) geen laissez-passer kan verwerven om Armenië binnen te komen”*.

14. In zoverre berust het onderdeel op een onjuiste lezing van het arrest en mist het mitsdien feitelijke grondslag.

15. De appelrechters leiden hun oordeel dat de eiser kennelijk geen ernstige poging heeft ondernomen om de Armeense nationaliteit te verwerven af uit hun vaststelling dat:

- uit de door de verweerder overgelegde stukken blijkt dat de eiser in staat moet zijn om de formele vereisten te vervullen om op eenvoudige wijze de Armeense nationaliteit te verkrijgen;
- uit niets blijkt dat de eiser daartoe een ernstige poging heeft ondernomen;
- de eiser zich evident niet meer op overmacht zou kunnen beroepen mocht hij de Armeense nationaliteit verwerven.

Met die laatste reden geven zij te kennen dat het de bedoeling van de eiser om in het Rijk te kunnen blijven zou doorkruisen indien hij de Armeense nationaliteit zou verwerven.

16. In zoverre het onderdeel schending aanvoert van artikel 149 Grondwet en artikel 1353 Burgerlijk Wetboek, kan het niet worden aangenomen.

17. Op grond van de redenen dat:

- de eiser als in Armenië geboren etnische Armeniër met etnisch Armeense ouders, over de mogelijkheid beschikt om de Armeense nationaliteit te verwerven;
- uit niets kan worden afgeleid dat de eiser een ernstige poging heeft ondernomen om de Armeense nationaliteit te verkrijgen;

- uit de door de verweerder overgelegde stukken blijkt dat de eiser wel in staat moet zijn de formele vereisten te vervullen;
- de procedure ook via de diplomatieke vertegenwoordiging of het consulaat van Armenië in België kan gevoerd worden,

konden de appelrechters wettig oordelen dat de eiser niet bewijst dat hij zich in de betwiste periode in een situatie van overmacht bevond die hem belette het grondgebied van België te verlaten.

In zoverre het onderdeel schending aanvoert van artikel 1148 Burgerlijk Wetboek, kan het niet worden aangenomen.

18. De overige aangevoerde schendingen zijn afgeleid.

In zoverre is het onderdeel niet ontvankelijk.

Kosten

19. Overeenkomstig artikel 1017, tweede lid, Gerechtelijk Wetboek dient de verweerder te worden veroordeeld tot de kosten.

Dictum

Het Hof,

Verwerpt het cassatieberoep.

Veroordeelt de verweerder tot de kosten.

Bepaalt de kosten voor de eiser op 362,20 euro in debet.

Dit arrest is gewezen te Brussel door het Hof van Cassatie, derde kamer, samengesteld uit sectievoorzitter Eric Dirix, als voorzitter, de sectievoorzitters Beatrijs Deconinck en Alain Smetryns, en de raadsheren Koen Mestdagh en Antoine Lievens, en in openbare rechtszitting van 27 juni 2016 uitgesproken door sectievoorzitter Eric Dirix, in aanwezigheid van advocaat-generaal Henri Vanderlinden, met bijstand van griffier Vanessa Van de Sijpe.

V. Van de Sijpe

A. Lievens

K. Mestdagh

A. Smetryns

B. Deconinck

E. Dirix

Verzoekschrift

Elektronische versie niet beschikbaar

NIET VERBETERDE KOPIE